

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA
V HUSOVĚ SBORU UVÁDÍ

VEČER POEZIE A HUDBY

V RÁMCI PREZENTACE BÁSNICKÉHO SOUBORU MIROSLAVA MATOUŠE

ROK POD NEBEM

SLOVO O POEZII MIROSLAV MATOUŠ

RECITACE TÁŇA FIŠEROVÁ

HARFA JANA MANDELOVÁ

STŘEDA 15. LEDNA V 18.00, STUDIOVÁ SCÉNA VRŠOVICKÉHO DIVADLA MANA,
MOSKEVSKÁ 967/34, PRAHA10, VSTUP DO DIVADLA Z ULICE SPORTOVNÍ NAPROTI SOKOLU VRŠOVICE

Drazí bratři a sestry v Kristu, blízcí i dalecí. Chtěla bych s vámi sdílet mou životní zkušenost s placením desátků.

Poté, co jsem uvěřila, byla jsem doma v církvi Křesťanské společnosti. Moje osobní finanční situace nebyla zdaleka růžová, sama jsem živila sebe i své dvě děti. Abychom měli nějaký příjem, měla jsem dvě zaměstnání, i tak to sotva stačilo na to základní. Občas mi ve sboru někdo pomohl finančně nebo pomocí, ale stále jsem měla spíš nic než málo. Jedna sestřička ze sboru, kam jsem chodila, která na tom byla podobně jako já, mi jednou řekla: „Šárko, plať desátky.“ Po určité době, když jsem začala Pánu odevzdávat desetinu z mých příjmů, jsem zjistila, že můj život nabral nový směr. Cítila jsem větší požehnání, a to nejen materiální. Nějakou dobu jsme měli to, co jsme potřebovali, a já cítila, že jsem bohatá. Ani jsem si neuvědomovala, kdy to vzalo tu vzestupnou tendenci. Zjistila jsem, že máme tolik, že se nemusím bát dávat Bohu i víc než jen desetinu. Ty příjmy, které dávám Bohu, vlastně dávat musím. Pálilo by mě to, kdybych nedala. Cítím úlevu, že můžu dávat.

Pán Bůh mi dává příjem a já musím část z toho příjmu poskytnout dál, protože ta část vlastně není moje. Patří Bohu. Kdybych nedávala desátky Bohu, vzal by si ty peníze ďábel a vzal by si jistě víc než deset procent.

Když dávám, žiju naplněnější život. Takové dávání může být i evangelizací pro svět, ale tu „slávu“ za dávání nesmím nechat na sobě, musím vědět a říkat, že to ne já, ale Bůh dává, já jsem jen služebnice Boží.

Komu dávat? Já se rozhodla, že budu dá-

vat lidem ve svém okolí, kteří trpí materiální nouzí.

Nepreferuju neziskové organizace, ale konkrétní lidi, ty, co propadli státní sociální sítí, kteří na ni prostě nedosahují.

Hodně se mluví o restitucích. Můj názor je, že církve by měly raději trpět křivdu, než aby si braly ukradený majetek zpět.

„Každý žitím putuje jak přelud, hluku nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne.“ - Žalm 39, verš 7. Nemá cenu pro naši budoucnost v nebi hromadit poklady na zemi. Rubáš kapsy nemá. Myslete na to, prosím.

*Dávej Bohu, co Mu patří,
On se stará, má tě rád,
nenechá tě bez pomoci,
když Ho budeš poslouchat.
Vše, co máš, to On ti dává,
abys ty část poslal dál.
Ježíš v chudých velmi strádá,
na jejich stranu se dává,
za ně přimlouvá se sám.*

Starejme se o druhé, mějme soucit bez ohledu na naše špatné zkušenosti, ty nejsou určující, ale Boží slovo platí. Právě proto, že máme také své špatné zkušenosti, že jsme nedostali pomoc, kterou jsme potřebovali, tak víme, jak nám bylo a nechceme přeci, aby se to opakovalo. Jednejme milosrdně, abychom alespoň maličko mohli zmírnit utrpení druhých. Pokud máme naději v Bohu, tak máme co dát. Bereme od něj každý den požehnání v mnoha směrech. Dělejme to, co se snažíme naučit naše děti, případně vnoučata, aby se dělila, a když jim to moc nejde, může to být třeba proto, že to u nás tak často nevidí. Nebudme jen příjemci, ale i zprostředkovateli Božího požehnání.

Šárka Hájková

Tříletý cyklus A, B, C vychází z lekcionáře Římskokatolické církve, respektive její liturgické reformy spojené s II. vatikánským koncilem. Tímto tříletým řádem čtení (ordo lectionum missae) bylo nahrazeno jednorocní střídání starocírkevních perikop. Eku-
menický lekcionář tuto strukturu zachovává a modifikuje ji do svých vlastních – an-
glikánských, protestantských, starokatolických a dalších církevních tradic. Ústředním
smyslem je, aby v průběhu určitého časového okruhu zaznělo vše podstatné z Evan-
gelia, respektive z evangelijních spisů. K evangelijnímu čtení, které má v křesťanské
bohoslužbě zásadní význam, jsou připojeny texty ze Starého zákona a z novozákonních
epištol, Skutků a Zjevení. Texty buď vnitřně tématicky korespondují s evangelijní pe-
rikopou nebo jsou v samostatných výběrových řadách. Každá roční řada čtení je samo-
statným celkem a současně dohromady utvářejí ucelenou tříletou soustavu.

ThDr. Tomáš Butta - patriarcha

NEDĚLE V LEDNU

Nový rok – Jména Ježíš (Obřezání Páně)

1. ledna

*Před jménem Ježíšovým se skloní každé
koleno na nebi, na zemi i pod zemí a k slávě
Boha Otce každý jazyk vyzná: Ježíš Kristus
jest Pán. (Filipským 2, 10-11)*

První čtení z Písma: Numeri 6, 22-27

Druhé čtení z Písma: Galatským 4, 4-7

Evangelium: Lukáš 2, 15-21

II. neděle po vánocích

5. ledna

*Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení
a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé
všemocné slovo se náhle sneslo z královského
trůnu na nebesích. (Moudrost 18, 14-15)*

První čtení z Písma: Jeremjáš 31, 7-11

Druhé čtení z Písma: Efezským 1, 3-14

Evangelium: Jan 1, 10-18

Zjevení Páně (Epifanie)

6. ledna

*I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán,
kterého hledáte, posel smlouvy, po němž
toužíte. (Malachiáš 3, 1)*

První čtení z Písma: Izajáš 60, 1-6

Druhé čtení z Písma: Efezským 3, 1-12

Evangelium: Matouš 2, 1-12

I. neděle po Zjevení – Křtu Páně

12. ledna

*Miluješ spravedlnost, nenávidíš zvlí; proto
tě, božský, pomazal Bůh tvůj olejem veselí
nad tvoje druhy. (Žalm 45, 8)*

První čtení z Písma: Izajáš 42, 1-7

Druhé čtení z Písma: Skutky 10, 34-43

Evangelium: Matouš 3, 13-17

II. neděle po Zjevení Páně

19. ledna

*Hospodin seslal slovo své a uzdravil je, za-
chránil je z jámy. Ti ať vzdají Hospodinu
chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi
koná. (Žalm 107, 20-21)*

První čtení z Písma: Izajáš 49, 3.5-6

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 1, 1-9

Evangelium: Jan 1, 29-42

III. neděle po Zjevení Páně

26. ledna

*Budou se bát Hospodinova jména pronárody,
tvé slávy všichni králové země, protože
Hospodin vybuduje Sijón a ukáže se ve své
slávě. (Žalm 102, 16-17)*

První čtení z Písma: Izajáš 8, 23-9, 3 (9,
1-4)

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským
1, 10-18

Evangelium: Matouš 4, 12-23

Jr 31, 7-11

Ef 1, 3-14

ev. Jn 1, 10-18

ZROZENÍ

Je to veliké zaslíbení korunující pro nás stále trvající vánoční dobu. Z úst proroka Jeremiáše zní Boží povzbuzení, přímo výzva k radosti: „Jásejte, radostně plesejte, vzdávejte chválu.“ Všechna ta slova o radosti vánoc, štěstí, zdraví, pokoj svatý, má svůj původ v dobré zprávě o tom, že Hospodin spasil svůj lid, pozůstatek Izraele. Skutečná radost vánoc, ta která nekončí rozbalením dárků, ani dojedním štědrovečerní večeře či chvílemi, kdy se po svátcích opět vracíme do obvyklého životního rytmu, zdroj takové radosti je ve spolehnutí se, v uvěření, že se NÁM narodil Spasitel, Kristus Pán, že Ježíš je i můj Spasitel a mohu patřit k obecnosti těch, kteří tuto víru vyznávají. Že tím největším dárkem čekajícím na rozbalení je víra v Krista jako Zachránce, toho, který dává smysl mému životnímu směřování, přivádí mě k dobrým věcem a obrací mou mysl k Bohu. Ze všech zpráv, které se nám v evangeliích dochovaly o narození Krista mám nejraději tu poslední a nejméně známou, kterou přináší čtvrtý z evangelistů Jan. Je mi blízká právě pro absenci jakékoliv popisnosti. Tradiční vánoční kolorit s Betlémem, Marií, Josefem v ní nenajdete, a přesto je v ní ten vánoční příběh celý: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Jak k tomu zázraku vtělení došlo evangelista neuvádí. Ví, že se to nedá slovy vypovědět a proto se ani nepokouší popisovat nepopsatelné. To Slovo, které bylo na počátku, svět skrze

něj povstal, ale svět ho nepoznal, přišel do vlastního, ale jeho vlastní ho nepoznali, to Slovo, které bylo u Boha a které bylo Bůh, zmasivnělo, stalo se masem, hmotou, materií. Ne jakoby člověkem, zdáním člověka, ale skutečným člověkem. V mnoha náboženstvích a kultech světa se objevuje myšlenka „zbožštění“ – člověk se stane bohem, svým anebo božím přičiněním je ve svém lidství povýšen až na hranici božského. Herakles je pro svoji udatnost vzat na Olymp, Budha se stává učitelem bohů a lidí, i o Ježíši někdy panuje názor, že byl ve svém lidství zbožštěn, že jako člověk se díky svým žákům a následovníkům, díky církvi, která ho zvěstovala, stal Bohem. Je to jakési evangelium „naruby“ – člověk se stane bohem, vystoupá na piedestal, který mu nepřisluší a dříve či později přijde pád. Křesťanská víra v Krista je však jiná. Tvrdit, že církev zbožstila Ježíše, jde proti duchu evangelií – a nejvíc proti tomu čtvrtému s jeho proklamací o tom, že Slovo, které bylo Bůh, se stalo tělem. Křesťanství nepozvedá lidství do nepatřičných dimenzí, naopak, božství snižuje do sfér, kterými jiné duchovní nauky často pohrdají a vidí je jako nespojitelné, nedůstojné toho, který je Původcem všeho. V řeckém bájesloví můžeme vysledovat četné pověsti o bozích, kteří na sebe berou lidskou podobu a pro svoje pobavení, anebo lidem k vyzkoušení přicházejí mezi ně. Kristův příběh je jiný. Není člověkem jenom „jako“, není zdáním člověka, ale

skutečným člověkem. „Člověčenství naše – ráčil vzít na se,“ zpíváme v písni Narodil se Kristus Pán. Toto člověčenství ale na sebe nebere jako masku, převlek, který si na chvíli nasadí aby po splnění mise vítězoslavně odkráčel na Olymp. Kristovo lidství je od samotného Ježíšova počátku, podle mého přesvědčení už od jeho početí, přes narození až ke smrti spojeno se vším, co k němu patří – s výjimkou hříchu, ten však není integrální součástí lidství podle Božího obrazu. Bůh se solidarizuje a ve všem ztotožňuje s námi lidmi. V žádném jiném náboženství jsem myšlenku takového ztotožnění se Boha s člověkem nenašel. Publicista Martin Fendrych nazval jeden ze svých komentářů s vánoční tematikou Vánoce a pokakaný, čurající Bůh. Všimá si Lukášem zmiňovaných plenek, kterými podle svědectví evangelia Maria zavinula malého Ježíška nikoliv jako symbolu vánoční roztomilosti, ale jako znamení jeho úplného ztotožnění se s naším lidstvím – vždyť to u každého z nás začíná stejně, tak že se počůráváme a pokakáváme a já k tomu dodávám, že ti, kterým je dopřána výsada dlouhověkosti mají stejně tak vysokou pravděpodobnost, že na konci svého života se opět do této nevědomé vyměšovací fáze zase navrátí. Bůh, který toto bere na sebe, aby v závěru své pozemské mise umíral zcela nahý na kříži bez kousku oděvu, kterým ho až mnohem později budou zakrývat úzkostliví umělci ve snaze přidat alespoň trochu na jeho důstojnosti, rozhodně není žádným Supermanem, který se jen z rozmaru a naoko stane člověkem. Ježíšův Bůh, který dává lidem sám sebe v podobě oplenkovaného dítěte

je docela jiným Bohem. Bůh dal člověku sám sebe, stal se dítětem, abychom my lidé klopýtavě a s mnohými pády, které jsou však batolícímu věku vlastní, pracně vyzískali zpátky svoje lidství k Božímu obrazu. K němu ukazuje obraz dítěte – Božího Syna, Slova, které se stalo tělem. Evangelista Jan k tomu dodává: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ Role se obrací, najednou už nikoliv Božské dítě, které se stává člověkem, ale dospělý člověk, který v uvěření dostane moc stát se Božím dítětem. V přijetí Krista, Slova učiněného tělem, získáváme moc, výsadu být Božím dítětem. V Kristu vyhlašuje Bůh svůj velkolepý adopční program. Svolává své všelijak poztráčené děti zpátky k sobě. Pozůstatek Izraele znovu svolává a zachraňuje svůj lid přesně podle prorockých slov Jeremiášových: „Bude mezi nimi slepý a kulhavý, těhotná i ta, jež právě porodila,“ vdaná, rozvedený, urozený i prostý, chytrý i hloupý. „Vrátí se sem veliké shromáždění... a já je povedu.“ Je to krásný a výstižný obraz rozmanitosti církve, která se znovu a znovu obnovuje s každým, kdo uvěří v Krista, přijme jí nabídnutou možnost proměnit svoje lidství a v křtu ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého se stane součástí jeho těla. Stejného těla, které kdysi Maria ovinula do plenek.

Amen

*Křestní kázání o II. neděli po vánocích
5. 1. 2014 v Husově sboru ve Vršovicích,
křest Ivany Běhalové (nar. 1981)
a Kamily Kotlanové (nar. 1981)*

PROGRAM NA LEDEN

5.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba s udělením svátostí křtu: Ivana Běhalová, Kamila Kotlanová	slouží D. Frýdl
9.1.	čtvrtek	9 hod.	Vikaritátní konference duchovních a bohoslužba	Centrum MANA
12.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
15.1.	středa	18 hod.	Rok pod nebem - komponovaný večer poezie a hudby. Verše Miroslava Matouše recituje Táňa Fišerová	Centrum MANA
19.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.1.	středa	19.00	Ubohý Cyrano! - divadelní představení pro členy CČSH ZDARMA	Divadlo MANA
26.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
31.1.	pátek	18.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrístii

Od neděle 12. ledna se konají bohoslužby v horní místnosti. Pravidelná posezení u kávy a čaje po bohoslužbách zůstávají beze změn a konají se v sákrístii. Žádáme návštěvníky bohoslužeb, aby vzhledem k prostorovému omezení v horní místnosti zaujali svá místa na bohoslužbě včas před jejím začátkem.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jana Valachová, tel. 778001097
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

LUTHERŮV SVATEBNÍ SVĚDEK

Lucas Cranach, 1472-1553

Cranach pocházel z malířské rodiny, a proto dostal při křtu jméno patrona malířského cechu evangelisty Lukáše. Za příjmení si zvolil místo původního Sunder či Müller jméno svého rodiště Cranachu nad Mohanem. Pobyl na zkušené ve Vídni. Po návratu se oženil s dcerou gothského starosty Brengbiera a časem se stal otcem početné rodiny. V roce 1505 se usadil ve Wittenbergu jako dvorní malíř kurfiřta Friedricha III. Nemohl si stěžovat na nedostatek práce. Jeho mědi-

a malby, ozna-
„LC“ nebo
dráčkem, svěd-
cím pozorova-
propracovány
Brzy si úspěšný
dílnu s rozsáh-
ve které ško-
řadu dalších
Dnes bychom
kal jako umě-
syny a další-
vytvořil pr-
rující ateliér.
pro Cranacha
zemřel nadaný
Johann, jemuž
níci připisu-
práce z cra-
Mistr Cranach
pouze uměl-
povznesen nad
obory čin-
velikém domě
nu a dokonce

rytiny, dřevoryty
čované písmeny
o k ř í d l e n ý m
čily o vynikají-
cím talent a byly
až do detailů.
Cranach založil
lou produkci,
lil a zaměstnával
v ý t v a r n í k ů .
řekli, že podni-
lec a že se svými
mi odchovanci
votřídní prospe-
Těžkou ranou
bylo, když mu
třicetiletý syn
někteří odbor-
jí nejzdařilejší
nachovské dílny.
se však necítil
cem a nebyl
méně vznešené
nosti. Ve svém
zřídil také léká-
tiskárnu.

Kurfiřt Friedrich povýšil Cranacha do šlechtického stavu. Přízeň malíři zachovali i pozdější kurfiřti -Johannes zvaný Stálý, poněvadž vždycky stál věrně při Lutherovi, i jeho syn Johannes Friedrich Velkomyslný. Jako vážený občan získával Cranach i veřejné funkce. Nejprve obdržel stříbrný řetěz radního pána, později se stal purkmistrem a komořím.

Záhy potom, co Martin Luther po nuceném pobytu na Wartburgu našel stálé bydliště ve

wittenberském Černém klášteře, spojilo oba muže osobní přátelství. Cranach se zúčastnil v roce 1525 Lutherovy svatby ve funkci svědka a byl kmotrem Lutherova prvorozeného syna. Luther naopak posloužil kmotrovstvím při křtu Cranachovy dcerky. Luthera, jež bezmezně obdivoval, zpodobnil Cranach mnohokrát, a to v nejrůznějších pózách a oblečeních. Za zmínku stojí, že Lutherovy portréty byly přenášeny i na džbány a sloužily k propagaci Lutherova učení. Cranach portrétoval také Lutherova nejbližšího spolupracovníka Melanchtona a Lutherovy rodiče. Ke známým Cranachovým obrazům s biblickými tématy patří „První hřích“, „Odpočinek na útěku“, „Stětí Jana Křtitele“ nebo „Ukřižování“.

Cranach však nebyl zdaleka jen malířem Lutherovy reformace. Přijímal objednávky od evangelíků i katolíků a ztvárňoval též profánní náměty. Tak třeba v pražské Národní galerii objevíme jeho obraz „Starý pošetilec“ se starcem, objímajícím mladičkou ženu.

Na sklonku života předal Lucas Cranach vzkvétající dílnu svému synu Lucasi Cranachovi mladšímu, jenž se narodil stejně jako otec 4. října, ale o 43 let později. I tento syn zpodobnil wittenberského reformátora. Sám Lucas Cranach senior se pak přestěhoval do Výmaru, kde také zemřel.

Daniel Henych

IRSKÉ NOVOROČNÍ PŘÁNÍ

Abys zůstal ušetřen každého utrpení, to ti nepřeji,
ani to, aby tvá další cesta byla samá růže
a aby po tvé tváři neskanula žádná slza,
abys nezakusil nikdy žádnou bolest –
ne, nic z toho ti do nového roku nepřeji.
Vždyť slzy očišťují srdce, utrpení zušlechťuje
a bolest a úzkost tě uvedou do společenství
s Marií a Dítětem.

Mé přání tobě zní spíš takto:
Kéž bys byl vděčný a vždy uchoval ve svém srdci
drahocennou vzpomínku na dobré věci svého
života,
abys vždy statečně obstál ve své zkoušce,
kdy tvrdě spočíne kříž na tvých ramenou,
když vrchol, k němuž je nutno vystoupit,
se ti zdá nedosažitelný
a světlo naděje mizí v temnotách,
aby Boží dary v tobě rostly a celý rok ti pomáhaly
vnášet radost a sílu do duší těch,

k nimž tě pojí láska.
Abys měl vždy přítele, jenž je opravdový
a je hoden tvého přátelství,
jenž ti dodá důvěry, když ti síly slábnou
a nedostává se ti světla.
Abys vytrval vždy v bouřích a dosáhl tak výšin.
Abys tě v radosti i bolesti stále provázel láskyplný
úsměv toho,
kdo tě miluje víc, než si dokážeš představit
a aby tě s Pánem pojila vždy vroucí láska,
jak si to on s touhou přeje –
kvůli tobě.

Pro čtenáře Vršovického Hlasatele zaznamenala
Bohuslava Marková

JAROSLAV BENDL - TOUHA PO SAMOTĚ VE DVOU

„Nyní si připadám nějak osamělý.
Není to touha po víru života, je to opět
Vrsovice 6./11. 1942 **touha po samotě,**
ale po samotě ve dvou prožívané.

Právě v neděli odpoledne, když jsem
slyšel Vás hrát, představoval jsem si, jak
by to bylo krásné sedět tiše blízko Vás
a jen pohladit, stisknouti ruku, když
slova písně promlouvají za nás...“

Z dopisu Jaroslava Bendla

Zoře Vyhnánkové

JAROSLAV BENDL A ZORA VYHNÁNKOVÁ

Jednou z rodin patřících do společenství
jské obce byli Vyhnánkovi. Jejich dcera
Jaroslava nejen krásou svých sedmnácti let,
ností. Výborně hrála na piáno, zpívala, ráda
četla a mladý kněz v ní objevil vítaný protějšek
pro své debaty filosofické, duchovní, ale také k prostému sdílení svých pocitů, tužeb
a plánů. Našel v ní spřízněnou duši, která zaplnila jeho samotou.

Klíčící lásku živila vzájemná setkávání v Jednotě mládeže, na faře, při bohoslužbách, v rodině
Zorčiných rodičů. Jejím dokladem je dochovaná korespondence, ve které se mladý kněz
postupně vyznává ze své lásky. Svou milou v ní nazývá Zoro, Zoruško, moje milá Zorenko.
Láska Jaroslava a Zory zůstala nenaplněna. Místo plánované svatby přišlo Jaroslavovo zatčení
Gestapem, výslechy, mučení a nakonec smrt.

Trvalo několik let, nežli mladá dívka našla odvahu vstoupit do nového vztahu. Vzpomínky
na Jaroslava byly příliš silné. V září 1947 objevila Jaroslavova sestra Zita v bratrově knihovně
ně založený dopis na rozloučenou adresovaný milované Zorce: „Vzpomínka na Tebe patří
k nejkrásnějším v mém životě,“ píše jí její milý přes hranice věčnosti.

Zora Fialová, rozená Vyhnánková, zemřela v roce 1998. Dům, ve kterém na Sázavě žila,
odkázala Církvi československé husitské.

David Frýdl

Vyhlášená iniciativa Deset pro desátek je snahou po vroucnějším prožívání Boží milosti, se kterou je možné se potkávat ve všech životních rovinách. Jedním z nejčastějších případů proseb o Boží milosrdenství bývá zdravotní stav nás nebo našich blízkých. Pokud onemocníme, stane se nám úraz nebo onemocní někdo, ke komu nás váže citové pouto, zpravidla odevzdáváme tuto zdravotní komplikaci do Božích rukou. Prosíme o Boží milost, uzdravení, posílení. Kromě toho také, pokud se jedná o nás samotné, snažíme se dodržovat léčebný režim a dbáme pokynů lékařů a ošetřujícího personálu. Naděje na uzdravení je tak spojena jak s praktickými medicínskými úkony zahrnující širokou škálu od prevence, přes medikaci, operativní léčbu až k medicíně paliativní, která už neléčí, ale pouze zmírňuje bolest. Věřící člověk k tomu přidává odevzdání do Boží péči, spolehnutí se na milost, že Bůh může dát uzdravení. S Bohem v případě nemoci počítáme jaksi samozřejmě jako s konstantou, o které nemáme pochyb, že se Boží moc přece lidské nemoci nevyhýbá. K modlitbám za nemocné vybízí Písmo na mnoha místech. Ve vědomí, že Bůh uzdravuje jsme utvrzováni celou řadou biblických a zejména novozákonních svědectví o tom, že je to Bůh, který vrací člověka zpátky do života v plnosti tady na zemi. Proč však, jestliže nepochybujeme o Boží pomoci v nemoci, stejnou samozřejmost nepociťujeme i v rovině ekonomické? Není to snad Bůh, který člověka vybavuje schopnostmi, dává mu z bohatství svých darů v nejrůznějších talentech, které střídavě rozvíjíme nebo zakopáváme? Kristovská víra opřená o Ježíšova slova: „Nemějte tedy starost a neříkejte: „Co budeme jíst? Co budeme pít?“ Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete,“ počítá s tím, že Bůh v životě křesťana má co mluvit i do věcí, týkajících se ekonomického zajištění. Někdy se může stát, že neochota dávat v rovině finanční je maskovaná falešným ujišťováním se, že duchovno a finance přeci nejdou dohromady. Proč by ale mělo a priori platit paradigma - Bůh a uzdravení z nemoci ANO a jiné NE - Bůh a moje ekonomické zajištění. Není to snad jeden a tentýž Bůh, který uzdravuje, ale který také dává možnost peníze získat? Na finance mnoho lidí nahlíží jako na výsledek své práce, jsou chápány jako více či méně spravedlivá odměna za vykonanou námahu. Tak rozumějí své mzdy dělníci v Ježíšově podobenství O dělnících na vinici, kteří pracovali od rána. Svě peníze si přeci zaslouží, odevzdali za ně namáhavou práci. Už však neřeší, že je to Pán vinice, který jim možnost peníze vydělat dal. Peníze tak samozřejmě odrážejí naši schopnost si je vydělat, ale zároveň jsou výrazem Boží milosti, neboť to byl Bůh, který nás vším potřebným obdařil proto, abychom svůj denní chléb získávali poctivě. A jako v prosbách za uzdravení necháváme paralelně vedle toho působit široké odvětví lékařské, proč v rovině ekonomické s neméně rozsáhlým realizačním aparátem jehož smyslem je navýšení zisku a na kterém svou konkrétní práci participujeme, zároveň neuctívát Hospodina i v rovině finanční tak, že jsem ochoten jedné desetiny toho, co jsem dostal, se vzdát? Nikoliv proto, abych na prvním místě pomohl druhým, ale abych vzdal Hospodinu chválu. Neochota dávat se často pojí s pochybností, kam

by takto vynaložené prostředky přišly. To je ale věc až druhotná. Nikdy nebudeme mít stoprocentní jistotu, že jsme své peníze darovali účelně. Jistotu můžeme mít o jediném - pokud tak učiníme, tak o tom, že jsme je dali. Že jsme je pustili jako onen příslovečný biblický chléb po vodě, a po mnoha dnech se s nimi opět shledáme jinak a za jiných okolností. Že je platná biblická úměra deklarovaná Ježíšem: „Dávejte a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“

Z těchto i dalších důvodů se snažíme přistupovat k desátkové praxi jako k osvědčenému návodu, který zajistí ekonomickou soběstačnost církve nezávisle na dotacích, přícházejících z vnějšího prostředí. Církev nezachrání sebesofistikovanější ekonomický model zajišťující zhodnocení jejího finančního kapitálu. Církev není akciovou společností, realitním makléřem, developerem, magnátem na trhu s pozemky, nemovitostmi. To všechno jí může a je Hospodinem přidáno, ovšem na základě její touhy nikoliv po hromadění majetku, ale po Božím království. Jejím největším vkladem je víra v Krista těch, kteří církev tvoří. V prohloubení této víry najde církev i svoje ekonomické zajištění. Starost co a jak bude, jak vyjdu s důchodem, s výplatou, jak vyjdu se sociálními dávkami, jak vyjdu s výnosem z nájmu, jak vyjdu s příspěvkem z církevních restitucí nás usvědčuje z novopohanství a z nedostatku víry. Víra ale není jenom spolehnutí se: „Pán Bůh se nějak postará.“ Pán Bůh se postará tak, jak mu to my umožníme. Pán Bůh nám nebude pomáhat přes naši neochotu nechat se proměnit. Když jsme nemocní, tak se postará tak, že podstoupíme léčbu a odevzdáváme se do Boží milosti. Když hledáme, jak přežít ekonomicky, jak uplatit neustávající proud platebních příkazů, postará se tak, že dáme desátek ze svých příjmů a tyto příjmy se snažíme poctivě vyzískat v možnostech, které jsou nám svěřeny. Nezakopávat své hřivny, neschovávat si talenty na horší časy, neboť v horších časech žijeme neustále a důležité je umět rozvinout to, čím jsme byli obdarováni právě pro tento čas. Víra zakladatelské generace církve dala povstat církevní organizaci, která je dodnes naším duchovním domovem. Kněží, kteří do církve přestupovali z církve římskokatolické šli po stránce ekonomické do značně nejistého podniku, který až posléze prokázal svou životaschopnost. Podobně většina našich sborových staveb vznikla v době celosvětové hospodářské krize, kdy rady starších měly na svých účtech jen minimum prostředků a přesto se pouštěly do realizací v rádech statisíců a v některých případech i milionů korun. Aby dostály svým ekonomickým závazkům, musely mít i důkladně připravené finanční plány, bez kterých by bankovní ústavy neposkytly potřebné úvěry, musely zpracovávat agendu tehdy dostupné státní podpory a především vybírat na stavbu svých sborů od jednotlivých členů církve. To všechno je pro nás dnes nejenom inspirací, ale trvalým a stále živým dědictvím zakladatelské generace. Na její odkaz nejlépe navážeme tak, že stejně jako oni budeme ochotni vykročit do nezajištěné budoucnosti s vědomím, že je to Bůh, který dává nový život i nové možnosti pro každý čas.

David Frýdl, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Šárka Hájková (1950)

Helena Zezulková (1954)

Miroslava Pražáková (1942)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 20. 12. 2013

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně 207 a modlitbami členů RS.

Na Náboženskou obec byly podány dvě žaloby, oznámení však zatím od soudu naše farnost neobdržela. Dokud nebudou splněny formální náležitosti, není možné nahlížet do spisu. Obě žaloby se týkají předmětného bytu č. IV v budově Husova sboru. Rada starších trvá na platnosti výpovědi z nájmu. V prosinci byl obnoven přívod vody, nový přívod plynu však nemohl být zprovozněn, neboť vnitřní rozvod v bytě neodpovídá normám o bezpečném provozu.

Br. farář informoval o průběžném stavu příslibených dotací pro Náboženskou obec.

Byt č. I zůstává k datu zasedání rady starších neobsazen. (*Za plný nájem se ho podařilo obsadit 23. 12. 2013*).

K plánu oprav a rekonstrukcí v 2014: Od ledna bude zahájena oprava hlavního vstupu do Divadla Mana podle zpracované projektové dokumentace. Jedná se o závěrečnou etapu rekonstrukce tohoto prostoru. Divadlo má být v plném provozu k sezóně 2014/2015.

RS posoudila jednotlivé nabídky, které obdržela ve výběrovém řízení na adaptaci vstupu do Divadla MANA. RS vybrala k realizaci stavby firmu Radek Schwarz. RS byla s firmou Radek Schwarz spokojena při realizaci poslední zakázky v Husově sboru a posoudila předložený rozpočet jako nejrealističtější nabídku odpovídající objemu prací.

RS se seznámila s příjmy z pronájmů divadelního sálu v roce 2013 a uložila Centru Mana, o.s., aby z výnosů doplatilo 20.000,- Kč Náboženské obci Vršovice na pokrytí provozních nákladů.

Byla dále diskutována iniciativa Deset pro desátek. Realizace bude probíhat dle schválených kroků:

1) 10 pro desátek (10 lidí ze sboru pro desátek), k 20. 12. 2013 přihlášeno 6 osob.

2) 10 farářů pro desátek

3) 10 sborů pro desátek (10 sborů CČSH pro desátek)

Výročnímu shromáždění bude předložen návrh na vznik Desátkového fondu o kterém bude rozhodovat Desátkový výbor. RS odsouhlasila dílčí výplaty z desátkových příjmů.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.